

אבל בשטרות **א.א.** פי' בקונטרס דקיימי לגזוינא ודילמא לא מפיק ליה עד זמן ארוך וישכחו עדי מסירה את הדבר וסמכין אעדי חמימה והוא מוסיף כתב העליון וחומס העדים עומד במקומו ופירושו דחוק דלמא יש לנו לטעות ולסמוך על עדי חמימה בדבר שיכול לזייף ונראה לרבינו יצחק דטעמא משום דגזירת הכתוב הוא דלא מכשירי בשטרות אפילו לאלתר דבעינן ראוי לעמוד ימים רבים ורבי יוחנן אמר אפילו בשטרות דר' יוחנן לטעמיה דאפילו עד עשרה ימים מידבר דכירי והא דפריך והא כתיב למען יעמדו ימים רבים היינו משום דסלקא דעמין דקרא למעוטי שטרות קאמי דאי לאו הכי למאי אתא ומשני לעצה טובה אתא ^א ועוד י"ל דדוקא בגיטין קאמר רבי יוחנן דעד עשרה ימים דכירי אבל בשטרות שיש רוב מנאים לא דכירי ודוקא לאלתר מכשיר והשתא פריך שפיר והא בעינן ראוי לעמוד ימים רבים ואפילו לאלתר אין להכשיר ^ב וא"ת לר' אלעזר דאמר אבל בשטרות לא מצי שגא מאין עליו עדים דתנן בפ' בתרא (לקמן פו.) דלר'

ר' אלעזר היא. דאמר חתימת הגט אינה מן התורה ולא סגי למיטציה בלא עדי מסירה דאינהו הוא דעבדי כריתות דעל כרחין בעינן עדים דילפינן (לקמן דף טז.) ערוה דבר דבר מממון והלכך לא חיישינן דלמא מוסיפא דהא אמרן כריכי למיקרייה ואי הוה ביה תנאה אינהו ידעי ומ"ד עדי מסירה עיקר הצאה לינשא כריכה להביא עדים שנמסר לפניהם. אבל לר' מאיר דאמר לא בעינן עדי מסירה איכא למיחש לזיופא דמאן דסמין אעדי חתימה אשה הצאה לינשא בגט אינה מציאה לפנינו עדים החמומים זו אם יש מכירים בחתימתן ואם יש תנאה ויסיפיה ליכא דיעד: **אלא לאלתר** שהצאתו לנ"ד ציוס שנמסר לה להודיע שהיא גרושה וימירוה לינשא דכיון דהאידינא הוה ובעידי מסירה לא חיישינן לעיפא: **ווייפטיה**, וכבר שמוה העדים: **אלא בגיטין** דאינן עשוין אלא להמירה ויכולה להביאו לנ"ד לאלתר ויתירוה ושוב אינה כריכה לגט דכיון שהתירה צ"ד יש זכרון וקול לדבר: **אלא בשטרות**. דקיימי לגזוינא ודילמא

א) ולעיל ט: וש"נ,
ב) ועירובין לג. וש"נ,
ג) לעיל כח. נשיות פרק ב
ד) לקמן פו: ד"ה
ה) גובה ולעיל ג: ד"ה וגובה
ו) ע"ש בתוס', ט) רש"ש
מוקף מינת שוטה,

מוסף רש"י

האשה כוהבת את גיטה. ומקילה ליה לבעל והכי לה מילה (ע"ד כ"א). והאיש כותב את שובריו. פירוש הכתובה שפרע ומקילה לשהיה היא מחמתם עדים ומוסרו לו לראיה בדיו (סו.).

מוסף תוספות

א. שיכתוב כדבר שאינו יכול להודיף ולהתירם עליו עדים, שאם ימורו עדי מסירה או ילכו להם, דהסגי ל"י בקיום חותמיו. טעמיה. ב. כיון דאינו ראוי לעמוד. מוס' ה"א"ש. ג. שהחכם דבר שיכול להודיף בו. רש"ב. ד. דבעינן ראוי לעמוד ימים רבים. מוס' קידושין ט. ד"ה אהי עשוי קדמוי. ו. שעשוי לגרש בו את האשה לפי שעה. ז. וראוי עשוי לעמוד ימים רבים. עינות קדמוי. ו. שעשוי לגרש בו את האשה לפי שעה. ח. מוס' קידושין ט. ד"ה אהי עשוי לעמוד ימים רבים. עינות קדמוי. ו. שעשוי לגרש בו את האשה לפי שעה. ט. ו' נתן היא, ובשפתתא קיימתה דחולין קרי לאחריה וראוי אותם גדול עומד על גביה. מוס' ה"א"ש. אלא דאע"ג דאחריה וראוי אותן לאו כונה היא. וי"ל. ש"ש"ק. ה. [ו]היו כונה להכשיר הגט ע"י, שאחר צירוי של גדול הוא נמשך. ש"ש"ק. וכתב הסופר, משום דרוב אנשים אינן בקיין לכתוב גיטין. מוס' ה"א"ש. ב. אע"פ שכתב הסופר ליש אשה יודעה ואח"כ נמלך הבעל וגרשה. רע"ב"א. ג. ממתני' דהכתוב טופסי גיטין דסתמא לאו לשמה קאי ומשמע דפסיל ל"י בכל ענין אפי' עשאו לשם אשה זו כיון שלא צוה הבעל, וחשיב ל"י סתמא. מוס' ה"א"ש. אבל כל שנעשה בצוואת הבעל, הוכי סגי. רע"ב"א. ד. לאו משום וכתב קאמר אלא. מוס' ה"א"ש. ו. לקבל גט אשה מיד בעלה לפי שאינו בתורת גיטין וקידושין. מוס' ה"א"ש. טו. אע"ג דלא בעיא שליחות. מוס' ה"א"ש. ו. מדרבנן. מוס' ה"א"ש. כ. מכלל דלענין כתיבה כשר ולא בעי כלל כתיבה לשמה אפי' מדרבנן. מוס' ה"א"ש. כ"א. משמע דהוה פשיטא ל"י דגזר ר"מ כתיבה שלא לשמה אטו חתימה. מוס' ה"א"ש.

לא מפיק ליה עד זמן ארוך וישכחו עדי מסירה את הדבר וסמכין אעדי חתימה והוא מוסיף כתב העליון וחומס העדים עומד במקומו: **ימים רבים**. אלמא בעינן דבר הראוי לעמוד ולהתקיים. והאי קרא צירמיה בשטרי מוכר: **במתני'** ואפי' חרש שוטה וקטן. בגמ' מפרש לה: **כופתה אם גיטה**. ומקנתו לבעל וחוזר ומוסרו לה לגירושין: **שוברו**. שובר פירושן שהאשה היה לה לכותבו ולמוסרו לו להיות לו לראיה: **גב'** והא לאו בני דיעה נינהו. ולא ידעו לכתוב לשמה: והוא

לא מפיק ליה עד זמן ארוך וישכחו עדי מסירה את הדבר וסמכין אעדי חתימה והוא מוסיף כתב העליון וחומס העדים עומד במקומו: **ימים רבים**. אלמא בעינן דבר הראוי לעמוד ולהתקיים. והאי קרא צירמיה בשטרי מוכר: **במתני'** ואפי' חרש שוטה וקטן. בגמ' מפרש לה: **כופתה אם גיטה**. ומקנתו לבעל וחוזר ומוסרו לה לגירושין: **שוברו**. שובר פירושן שהאשה היה לה לכותבו ולמוסרו לו להיות לו לראיה: **גב'** והא לאו בני דיעה נינהו. ולא ידעו לכתוב לשמה: והוא

לא מפיק ליה עד זמן ארוך וישכחו עדי מסירה את הדבר וסמכין אעדי חתימה והוא מוסיף כתב העליון וחומס העדים עומד במקומו: **ימים רבים**. אלמא בעינן דבר הראוי לעמוד ולהתקיים. והאי קרא צירמיה בשטרי מוכר: **במתני'** ואפי' חרש שוטה וקטן. בגמ' מפרש לה: **כופתה אם גיטה**. ומקנתו לבעל וחוזר ומוסרו לה לגירושין: **שוברו**. שובר פירושן שהאשה היה לה לכותבו ולמוסרו לו להיות לו לראיה: **גב'** והא לאו בני דיעה נינהו. ולא ידעו לכתוב לשמה: והוא

לא מפיק ליה עד זמן ארוך וישכחו עדי מסירה את הדבר וסמכין אעדי חתימה והוא מוסיף כתב העליון וחומס העדים עומד במקומו: **ימים רבים**. אלמא בעינן דבר הראוי לעמוד ולהתקיים. והאי קרא צירמיה בשטרי מוכר: **במתני'** ואפי' חרש שוטה וקטן. בגמ' מפרש לה: **כופתה אם גיטה**. ומקנתו לבעל וחוזר ומוסרו לה לגירושין: **שוברו**. שובר פירושן שהאשה היה לה לכותבו ולמוסרו לו להיות לו לראיה: **גב'** והא לאו בני דיעה נינהו. ולא ידעו לכתוב לשמה: והוא

לא מפיק ליה עד זמן ארוך וישכחו עדי מסירה את הדבר וסמכין אעדי חתימה והוא מוסיף כתב העליון וחומס העדים עומד במקומו: **ימים רבים**. אלמא בעינן דבר הראוי לעמוד ולהתקיים. והאי קרא צירמיה בשטרי מוכר: **במתני'** ואפי' חרש שוטה וקטן. בגמ' מפרש לה: **כופתה אם גיטה**. ומקנתו לבעל וחוזר ומוסרו לה לגירושין: **שוברו**. שובר פירושן שהאשה היה לה לכותבו ולמוסרו לו להיות לו לראיה: **גב'** והא לאו בני דיעה נינהו. ולא ידעו לכתוב לשמה: והוא

לא מפיק ליה עד זמן ארוך וישכחו עדי מסירה את הדבר וסמכין אעדי חתימה והוא מוסיף כתב העליון וחומס העדים עומד במקומו: **ימים רבים**. אלמא בעינן דבר הראוי לעמוד ולהתקיים. והאי קרא צירמיה בשטרי מוכר: **במתני'** ואפי' חרש שוטה וקטן. בגמ' מפרש לה: **כופתה אם גיטה**. ומקנתו לבעל וחוזר ומוסרו לה לגירושין: **שוברו**. שובר פירושן שהאשה היה לה לכותבו ולמוסרו לו להיות לו לראיה: **גב'** והא לאו בני דיעה נינהו. ולא ידעו לכתוב לשמה: והוא

לא מפיק ליה עד זמן ארוך וישכחו עדי מסירה את הדבר וסמכין אעדי חתימה והוא מוסיף כתב העליון וחומס העדים עומד במקומו: **ימים רבים**. אלמא בעינן דבר הראוי לעמוד ולהתקיים. והאי קרא צירמיה בשטרי מוכר: **במתני'** ואפי' חרש שוטה וקטן. בגמ' מפרש לה: **כופתה אם גיטה**. ומקנתו לבעל וחוזר ומוסרו לה לגירושין: **שוברו**. שובר פירושן שהאשה היה לה לכותבו ולמוסרו לו להיות לו לראיה: **גב'** והא לאו בני דיעה נינהו. ולא ידעו לכתוב לשמה: והוא

פסקי רי"ד

רבי אלעזר הוא דאמר עדי מסירה כרתי. פי' אע"פ שיש עדי חתימה לא סגי בלא עדי מסירה וכיון דצריכי למיקרייה ליכא למיחש למדי. ואמר רבי אלעזר לא הכשיר [רי"א] אלא לאלתר אבל מכאן ועד י' ימים לא דלמא הוה ביה תנאה ווייפטיה פי' אע"פ שבאין עדי מסירה וצ"ל ומעירם שבפניהם מסרו לה חיישינן שמא שכחו העדים התנאי ויחנן זוכרים אותו ורבי יוחנן אמר אפילו מכאן ועד י' ימים אם איתא דהוה ביה תנאה מידבר דכירי ולא חיישינן לשכחה וק"ל ר' אלעזר ור' יוחנן הלכה כרבי יוחנן דהוה רבי: **מתני'** הכל כשרים לכתוב את הגט אפילו חרש שוטה וקטן. בגמ' פריך והא לאו בני דיעה נינהו: האשה כותבת את גיטה פי' ומסרה לה לבעל וחוזר ומוסרו לה לישם גירושין והאיש כותב את שובריו פי' שובר פירושן כתיבה שהאשה היה לה לכותבו ולמוסרו לו להיות לו לראיה: שאין קיום הגט אלא בחותמיו: הכל כשרים להביא את הגט חוץ מחרש שוטה וקטן וטומא ונכרי פי' דבני שליחות איש (בעל כתיב) ולא קטן ובשליחות נפקא לן בפ"ב בקידושין בשמעתא קמייתא מריקחא איש שה לבית אבות דאחור לוקח לכולן. נכרי נמי לאו בר היתרא נינהו דאין להן תורת גיטין וקידושין ובמדי דלנפשיה לא חזי לא מצי למיעבד שליחותא לאחריו: קבל הקטן והגדיל חרש ונתפסו סומא ונתפתח שוטה ונתפתח נכרי ונתגיייר פסול אבל פקח ונתחרש וחזר ונתפתח פתוח ונסתמא וחזר ונתפתח שפוי ונתשתה וחזר ונתפתח כשר זה הכלל כי שחתייתו וסופו לדיעת כשר: והא לאו בני דיעה נינהו פי' ורחמנא אמר וכתב לה לשמה והני לית להו כוונה אמר רב הונא